

Sipos Erzsébet

Neked adom

Benedeknek

Neked adok egy hegyet,
ha én már nem leszek:
ez itta a Bükk,
hogy ük - és ükunokád
is láthassa
a törékeny természet
ezer csodája.
Neked adom,
mert tiszta vagy,
mint kristálytiszta patakok.
Barlangok, mint nagy-nagy lakatok,
rejtélyük kulcsát neked adom.
Hol ember élt kőkorszak óta,
csontjait, tűzhelyét
a barlang megóvta.

Neked adom a Bélkőt,
hol régen, telhetetlen gépek
sok szép részt kitéptek,
s a csonka hegyért éjjelente,
az imát a ciszterci templom rebegete,
s reszketett a korai szegfű gyenge teste.

Vigyázz, nagyon vigyázz
a sárga ibolyára,
évezredek óta itt van
a hazája,
vigyázz minden kis virágra, bogárra.
Tiéd a lepkék különös tánca,
az Őserdő minden faóriása,
kérgüket láncfűrész
sohase bántsa,
hadd legyen szarvasbogarak
boldog násza.

És ott van a Szalajka-völgy,
mint nemes, gyönyörű,
szemérmes ifjú hölgy,
arcát Fátyol-vízesés takarja,
örömkönnyeit neked hullatja.

Tiéd minden szirt és szikla,
keselyük, sasok birodalma,
legendás várromok, sisakvirág,
hajdan volt bálványimádó konok világ.
A szurdokerdők hűse, csendje,
hol hangyák vonulnak rendbe',
s a páfrányok kunkorvégeit
a hajnal kibontja,
s a földből, mint
nagykabátok gombja,
előbukik sok domború hátú gomba.
S a völgyből úgy száll a pára,
mint sóhajtás, a szív legszebb vágya,
fel-fel, a fennsík magasára,
a természet nagy katedrálisára.
Mert szent hely ez,
hol minden oldalon az oszlopfő,
egy-egy kiugró büszke kő:
Istállós-, Tar-, Pes-, Bélkő és Bálvány,
nem hivalkodó hűvös márvány,
mészkő és dolomit.
Szóval, amit csak tudtam, összeszedtem,
óvón, őrzőn, kezvedbe tettem.